

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **T. P. T.**, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. j. 12623-2/2013-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 3. 6. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 29. 3. 2013, č. j. 12623-2/2013-900000-304.1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen

„celní úřad“) ze dne 23. 1. 2013, č. j. 10022/2013-530000-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým celní úřad rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) tím, že skladoval za účelem nabídky a prodeje výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Za správní delikt byla žalobci udělena pokuta ve výši 25.000 Kč, propadnutí výrobků porušující některá práva duševního vlastnictví v celkovém počtu 956 kusů a náhrada nákladů správního řízení. Žalobce v podané žalobě požaduje také uhrazení nákladů soudního řízení.

[2] Zdejší soud rozhodl v dané věci svým rozsudkem ze dne 17. 6. 2015, č. j. 31Af 55/2013-43, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a také přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Žalovaný proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 As 152/2015-38, výše citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nyní tedy zdejší soud projednává danou věc již podruhé, a je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a vymezil okruh následujících 5 žalobních námitek.

[4] Nezachování totožnosti skutku – oznámením o zahájení řízení ze dne 3. 4. 2013 bylo vůči žalobci celním úřadem zahájeno řízení pro skutek, kdy měl žalobce skladovat za účelem nabízení nebo prodeje nespécifikované zboží v kontejneru č. 127. Prvostupňové rozhodnutí však uznává žalobce vinným ze spáchání skutku v kontejneru č. 71 – není tedy zachována totožnost skutku.

[5] Nepřezkoumatelnost v otázce neoprávněného užití ochranných známek – např. ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je uvedena ochranná známka „Luis Vuitton“ (str. 3); na str. 10 prvostupňového rozhodnutí je však již uvedena ochranná známka „louis vuitton“; nadto dále v tzv. legendě fotodokumentace je uveden výraz „LOUIS WUITTON“. Obdobné pochybení je pak dále i v případě ochranných známek „LA MARTINA“ a „Guess?“. Pakliže správní orgány dávají žalobci za vinu zaměnitelnost označení textilního zboží s ochrannými známkami, tak bylo povinností správních orgánů tyto jednotlivé rozpory vysvětlit.

[6] Neprokázání zákonným způsobem existence tzv. padělků [porušení ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen SŘ)] – pakliže správní orgán převzal do své moci (detence) movité věci dne 4. 2. 2011, tak takto učinil mimo zákonný rámec. Ony samotné věci mohou být totiž nanejvýš důkazním prostředkem, nikoliv důkazem. Správní orgán tedy překročil svá oprávnění, pokud ono zabrání movitých věcí činil ve formě „zajištění důkazu“ dle ustanovení § 138 SŘ. Jde svou povahou o podstatně odlišný procesní úkon. Nadto i ony úkony prováděné v režimu dle ustanovení § 138 SŘ byly provedeny nezákonně, jelikož v předmětných protokolech

absentuje popis jednotlivých skutkových okolností, které by zakládaly způsobitou aplikaci tohoto institutu.

[7] Neprokázání vztahu tzv. padělků k žalobci – žalobce není platným uživatelem žádného nebytového prostoru na tržišti Olomoucká v Brně. Pokud totiž v této otázce byly ve vzájemném rozporu tvrzení žalobce a třetí osoby, tak se správní orgán nemohl bez odůvodnění pouze přiklonit k jedné z těchto variant – rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

[8] Chybné užití hmotně-právního předpisu – dle čl. 40 Listiny lze pozdější předpis užit výlučně tehdy, pokud je pro údajného pachatele příznivější. Sporný skutek měl být spáchán dne 4. 2. 2011, správní orgány však vycházely z právního stavu pozdějšího (účinného ode dne 23. 2. 2011). Správní orgány tedy prokazatelně užíly hmotně-právní normu pozdější, což je samo o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a duplika žalovaného

[9] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 27. 8. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že připouští, že v oznámení o zahájení řízení došlo v čísle kontejneru k písařské chybě. Číslo kontejneru však není jediným údajem, který skutek specifikuje a uvádí další skutečnosti skutek specifikující. Další námitky ohledně přepisu názvů několika ochranných známek jsou jednoznačně zřejmými a běžnými překlepy, ke kterým došlo při psaní opakujících se cizích slov. Smysl a význam textu napadených rozhodnutí zůstává stejný a nepochybný. Žalovaný také nesouhlasí, že neprokázal existenci padělků – důkazy jsou založeny ve správním spise (protokoly a jednotlivá odborná vyjádření). Aplikace ustanovení § 138 SŘ je možná s ohledem na výklad ustanovení § 78b odst. 2 občanského soudního řádu. K námitce, že žalobce nebyl platným uživatelem nebytového prostoru, se již žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a své závěry ve shodě s tímto rozhodnutím konstatuje a opakuje. K poslední žalobní námitce pak uvádí, že se nezakládá na pravdě, jelikož druh trestu lze uložit jen dle úpravy účinné v době rozhodování o skutku, proto byl v rozhodnutí uveden odkaz na normu v novelizovaném znění. Protože ustanovení, dle něhož se sankce ukládala, nebylo novelizací dotčeno, jen v důsledku jiných změn došlo k posunutí odstavce, tedy k přečíslování, tak původní, ale stejná norma již citována nebyla. Žalovaný konstatuje, že většina námitek brojí proti prvostupňovému rozhodnutí a nebyly obsahem odvolání a žalobce tak podanou žalobou uplatňuje podruhé řádný opravný prostředek. Navrhuje tedy zamítnutí žaloby.

[10] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 30. 9. 2013, uvedl, že každé písařské pochybení je nutno opravit procesně předvídaným postupem. Rozhodně není postačující, aby žalovaný tuto vadu zhojil tím, že toto pouze bude konstatovat v rámci vyjádření k žalobě. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II ÚS 237/02, pak dále shrnuje, že je absurdní, aby žalobci bylo vytýkáno porušování práv duševního vlastnictví a klamání spotřebitele, když správní orgán přistupuje nedbale k samotnému popisu dílčích ochranných známek, které měly být prostředkem takového deliktu. Pokud jde o aplikaci ustanovení § 138 SŘ, tak i zde žalobce setrvává na svém právním názoru a zcela odmítá analogii užitou žalovaným. Dále také rozvádí žalobní námitku uvedenou v bodě [7] tohoto rozsudku a uvádí, že žádné ustanovení zákona o ochraně spotřebitele či jakéhokoliv dalšího

zákona nestanoví, že osoba je odpovědná za předmětný delikt jenom proto, že ji provozovatel tržiště podle ustanovení § 14a zákona o ochraně spotřebitele vede ve své interní evidenci. Naopak z předmětného zákona plyne, že správní orgán musí prokázat skutek, přičemž současně musí prokázat vztah osoby k danému skutku, resp. k danému zboží – to žalovaný neprokázal. Žalobce také setrval na své poslední uvedené žalobní námitce.

[11] Žalovaný ve své duplice, doručené soudu dne 15. 11. 2013, stručně poznamenal, že na písařské chyby byl upozorněn až podanou žalobu (nikoliv v rámci odvolacího řízení, kde je bylo možné odstranit), a že tyto chyby nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Aplikace ustanovení § 138 SŘ byla Krajským soudem v Brně v minulosti akceptována (srov. rozsudek sp. zn. 30Ca 74/2008). Skutečnost, že delikt byl spáchán, je prokázán důkazy založenými ve správním spise. Vzhledem k tomu, že pachatel správního deliktu opustil prodejní místo, celní úřad neměl jinou možnost, než jej identifikovat na základě údajů z evidence prodávajících (§ 14a zákona o ochraně spotřebitele). Nejedná se však o jediný důkaz, dalším je vyjádření provozovatele tržiště založené ve správním spise, že žalobce provozovateli nesdělil, že jím pronajatý prostor užívá jiná osoba – sám žalobce byl ve vztahu k celnímu orgánu v tomto směru nečinný. Žalobce jako podnikatel měl prodejní místo pronajato k podnikání, a byl tak povinen zajistit, aby prodej zboží v tomto místě probíhal v souladu s právními předpisy – bez ohledu na to, kdo zboží reálně prodával. Žalovaný na závěr pak dodal, že stěžejní princip právního státu nebyl porušen uvedením nesprávného předpisu, v daném případě ustanovení o sankci nebylo změnou právní normy dotčeno.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a vázán výslovným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

IV.A. Právní posouzení zdejší soudem v původním řízení

[14] Nejprve musí krajský soud vypořádat námitku žalovaného, že žalobce většinou svých námitek brojí proti prvostupňovému rozhodnutí a tyto nebyly obsahem odvolání a žalobce tak podanou žalobou uplatňuje podruhé řádný opravný prostředek. K tomuto musí zdejší soud uvést, že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozhodnutí ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89; rozhodnutí ze dne 24. 11. 2005, č. j.

2 As 42/2004-81; rozhodnutí ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005-62; rozhodnutí ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006-90 nebo rozhodnutí ze dne 16. 8. 2007, č. j. 7 Afs 188/2006-104) při svém rozhodování krajský soud vychází z požadavku tzv. „plné jurisdikce“ správních soudů, coby atributu práva na spravedlivý proces dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel správní orgán, tedy, že soud je oprávněn provést a následně přihlídnout i k důkazům a tvrzením, které nebyly provedeny (či tvrzeny) před správním orgánem v rámci správního řízení. Proto zdejší soud bude přezkoumávat postupně všechny uplatněné žalobní námitky tak, jak byly žalobcem uvedeny v žalobě.

[15] Krajský soud před samotným vypořádáním žalobních námitek v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatuje, že „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*“ [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 1338/2007 Sb.)] a musí tedy být ze strany správních orgánů i správních soudů kladen zvýšený důraz na to, aby udělení sankce za spáchaný správní delikt bylo dostatečně důkazně podloženo, a aby proces správního řízení mající výsledek v udělení sankce za správní delikt byl zákonný, bezchybný a nevzbuzující žádné pochyby o jeho perfektnosti. V tomto ohledu posoudil zdejší soud uplatněné žalobní námitky následovně.

IV.A.a) Žalobní námitka – Nezachování totožnosti skutku

[16] Jak vyplývá z předložené spisové dokumentace, tak správní řízení ve věci možného spáchaní správního deliktu dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, bylo zahájeno přípisem celního úřadu adresovaným žalobci ze dne 3. 4. 2012, č. j. 20722/2012-016200-021, označeným jako „*Věc: Oznámení o zahájení správního řízení o jiném správním deliktu*“, ve kterém celní úřad doslovně vymezil možný správní delikt žalobce následovně: „*tím, že porušil zákaz používání klamavých obchodních praktik ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, když dne 4. 2. 2011 v kontejneru č. 127, umístěném na tržnici na adrese: Olomoucká 61a, Brno skladoval za účelem nabízení nebo prodeje 956 zboží porušující některá práva duševního vlastnictví – padělky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele.*“ Z oznámení o zahájení správního řízení je tedy patrné, že s žalobcem bylo zahájeno správní řízení za možné spáchaní správního deliktu, a to v místě označeném jako kontejner č. 127 umístěném na tržnici na adrese: Olomoucká 61a, Brno.

[17] Prvostupňovým rozhodnutím pak bylo ve výrokové části konstatováno, že žalobce „*se dopustil správního deliktu dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť porušil zákaz daný ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, když dne 4. 2. 2011 v kontejneru č. 71, umístěném na tržnici na adrese Brno, Olomoucká 61a (dále jen „prodejní místo“)* skladoval za účelem nabídky a prodeje výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví ve smyslu příslušných ust. zákona o ochraně spotřebitele, celkem 956 ks textilních a galanterních výrobků, konkrétně: [...]“ Z tohoto prvostupňového rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalobce byl potrestán za spáchaní správního deliktu, a to v místě označeném jako kontejner č. 71 umístěném na tržnici na adrese: Olomoucká 61a, Brno.

[18] Jak tedy jednoznačně vyplývá z výše uvedeného, tak žalobce byl shledán vinným za spáchání správního deliktu spáchaném na jiném místě, než, jak bylo vymezeno v oznámení o zahájení správního řízení. Zdejší soud zde tedy musí souhlasit s žalobcem v tom ohledu, že není v daném správním řízení zachována totožnost skutku. Vyjádření žalovaného, že se jedná o zjevnou písařskou chybu, může zdejší soud aprobovat jako věrohodné, na druhou stranu, jak správně podotýká žalobce, tak každé takové písařské pochybení je nutno opravit procesně předvídaným postupem dle správního řádu. Rozhodně není postačující, aby žalovaný tuto vadu zhojil tím, že toto pouze bude konstatovat toliko v rámci vyjádření k žalobě. Zdejší soud při aplikaci závěrů uvedených již v bodě [15] tohoto rozsudku, musí konstatovat, že v případě správního trestání je obecně nepřijatelné, aby bylo s delikventem zahájeno správní řízení za delikt spáchaný v místě jednoznačně vymezeném a poté jej potrestat za delikt spáchaný v místě jiném, jelikož v takovém případě není zachována totožnost skutku a v důsledku je tedy delikvent potrestán za spáchání správního deliktu (definovaného místem spáchání) v řízení, které ani nebylo pro toto konkrétní místo spáchání zahájeno. Je to stejná situace (*argumentum per analogiam* a *reductio ad absurdum*), jako by bylo zahájeno trestní řízení s pachatelem přepadení benzinové čerpací stanice na jedné straně ulice a pachatel by byl poté odsouzen za trestný čin přepadení benzinové čerpací stanice na druhé straně ulice. Tento postup samozřejmě možný není, ale celní úřad přesně tímto postupem postupoval v tomto správním řízení. Svým pochybením, které v průběhu správního řízení procesně předvídaným postupem dle správního řádu nezhojil ani celní úřad ani žalovaný, tak žalovaný způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s., jelikož došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé z důvodů vymezených výše. Uvedená žalobní námitka je tedy **důvodná**.

IV.A.b) Žalobní námitka – Nepřezkoumatelnost v otázce neoprávněného užití
ochranných známek

[19] Zdejší soud obecně při hodnocení této žalobní námitky považuje úvodem za nutné konstatovat, že se neztotožňuje s právním názorem žalobce, že např. chybné vyjádření ochranné známky spočívající toliko v užití malých počátečních písmen či kapitálek způsobuje nejasnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož ochranná známka je definována nejen svým slovním vymezením, ale také svou jednoznačnou registrací před příslušnými institucemi (např. obrazové ochranné známky registrované Mezinárodním úřadem duševního vlastnictví – WIPO; kombinované ochranné známky registrované WIPO; slovní ochranné známky registrované WIPO; obrazové ochranné známky registrované Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu – OHIM; slovní ochranné známky registrované OHIM; obrazové ochranné známky registrované Úřadem průmyslového vlastnictví ČR – ÚPV ČR; kombinované ochranné známky registrované ÚPV ČR či konečně slovní ochranné známky registrované ÚPV ČR), a jelikož i sami držitelé těchto ochranných známek používají svou ochrannou známku na svých výrobcích někdy s kapitálkami, jindy jen s počátečním velkým písmenem apod. Nicméně je dle právního názoru zdejšího soudu třeba přisvědčit žalobci v tom ohledu, že jestliže je ochranná známka registrována pod jedním konkrétním názvem (či obrazovou předlohou či kombinací obojího) a ve výroku napadeného rozhodnutí je tento název uveden nesprávně (např. uvedením zkomoleného názvu či vynecháním

typografického znaku typického pro danou značku – např. otazníku) zvláště v tom případě, kdy je žalobce trestán za spáchání jiného správního deliktu spočívajícího právě v porušení práv vyplývajících z této ochranné známky (tzn. jejím paděláním), je třeba tuto chybu považovat za chybu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti, jelikož žalobce by byl trestán za porušení práv vyplývajících z ochranné známky, která neexistuje, resp. jejíž uvedení je v rozporu právě s ochrannou známkou registrovanou u příslušných výše uvedených institucí. Vzhledem k tomu, že se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek, soud zkoumal každý jednotlivý výrok (každou jednotlivou ochrannou známkou uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí) a dospěl k následujícímu závěru.

[20] Zdejší soud konstatuje, že v prvostupňovém rozhodnutí je na str. 3 uvedeno, že došlo k porušení některých práv duševního vlastnictví u „80 ks peněženek, 133 ks opasků, 20 ks trik, 55 ks kabelek, 56 ks šátek, 5 ks mikin, opatřených označením zaměnitelným s ochrannými známkami (*Luis Vuitton*), jejichž vlastníkem je LOUIS VUITTON MALLETIER (*Société Anonyme*), 2, rue du Pont-Neuf, Paris, Francie (slovní ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 15610, kombinovaná ochranná známka registrovaná WIPO pod č. 447981, kombinovaná ochranná známka registrovaná WIPO pod č. 360016, obrazová ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 311985, obrazová ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 3891397, obrazová ochranná známka registrovaná OHIM pod č. 370445, slovní ochranná známka registrovaná WIPO pod č. 749540).“ Ze správního spisu pak dále vyplývá (z předmětných ochranných známek – srov. vyjádření Patentové známkové a advokátní kanceláře Rott, Růžicka & Guttmanm ze dne 8. března 2011), že jediným správným slovním označením předmětné ochranné známky je označení *Louis VUITTON* (tedy navíc s písmenem „o“ oproti výroku prvostupňového rozhodnutí). Vzhledem k obecným závěrům, které zdejší soud učinil výše, je třeba tuto část výroku (týkající se této konkrétní ochranné známky) považovat za nepřezkoumatelnou spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí a z tohoto důvodu soud zrušil napadené rozhodnutí také na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jelikož žalovaný výše uvedenou vadu v odvolacím řízení neopravil. Žalobní **námítka je tedy důvodná**. Zdejší soud pak konstatuje, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 10) je pak ochranná známka již uvedena správně (i když bez velkých písmen), nicméně tento fakt nemůže zhojit výše uvedenou vadu výroku prvostupňového rozhodnutí, naopak způsobuje nesoulad výroku a odůvodnění předmětného rozhodnutí.

[21] Pro úplnost pak zdejší soud uvádí, že všechny ostatní části výroku prvostupňového rozhodnutí jsou v otázce týkající se ochranných známek správné a předmětné ochranné známky jsou uvedeny tak, jak jsou registrovány u příslušných institucí [a to včetně ochranných známek *Guess?* (včetně správně uvedeného otazníku) a *La Martina*, jejichž chyb se dovolával žalobce]. Zdejší soud pak musí souhlasit se žalobcem, že je poněkud absurdní, aby žalobci bylo vytýkáno porušování práv duševního vlastnictví a klamání spotřebitele, když správní orgán přistupuje nedbale k samotnému popisu dílčích ochranných známek, které měly být prostředkem takového deliktu, a to jak ve výroku prvostupňového rozhodnutí, tak v jeho odůvodnění. Zdejší soud musí i u této žalobní námítce opětovně konstatovat, že vyjádření žalovaného, že se jedná o zjevnou písařskou chybu, může zdejší soud aprobovat jako věrohodné, na druhou stranu, jak správně podotýká žalobce, tak každé takové písařské pochybení je nutno opravit procesně předvídaným postupem dle správního řádu. Rozhodně

není postačující, aby žalovaný tuto vadu zhojil tím, že toto pouze bude konstatovat toliko v rámci vyjádření k žalobě. Žalovaný tedy v řízení navazujícím po tomto zrušujícím rozsudku bude věnovat zvýšenou pozornost správnému uvedení všech ochranných známek, a to jak ve výroku, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, aby nebylo žádných pochyb o tom, k porušení jakých práv duševního vlastnictví došlo, a za co (jaký správní delikt) byl tedy žalobce shledán vinným.

IV.A.c) Žalobní námitka – Neprokázání zákonným způsobem existence tzv. padělků

[22] Krajský soud tuto žalobní námitku posoudil jak po stránce skutkové (tedy, jestli byla prokazatelně zjištěna faktická existence předmětných padělků), tak po stránce právní (tedy, jestli tyto padělky byly řádně provedeny jako důkaz ve správním řízení, resp., jestli bylo možno využít ustanovení § 138 správního řádu tak, jak jej užil žalovaný, tedy, že převzal předmětné zboží do své detence).

[23] Po stránce skutkové je zcela nepochybné, že předmětné zboží (padělky) existovalo, což je prokázáno ve správním spise obsáhlou fotografickou dokumentací, označenou jako „Dokumentace k zajištění textilních výrobků“ ze dne 4. 2. 2011, č. j. 6944/2011-016200-032, kde je na 60 listech doloženo celkem 112 ks fotografií předmětného zboží. Krajský soud tak nemá na základě předložené spisové dokumentace (v tomto ohledu velmi precizně vedené) pochyb o samotné existenci předmětného zboží.

[24] Po stránce právní zdejší soud navazuje na své závěry uvedené v rozsudku ze dne 16. 5. 2008, č. j. 30 Ca 74/2008-13 a konstatuje, že zajištění zboží k důkazu o padělání je opatřením, které lze ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 SŘ učinit z moci úřední před zahájením řízení z důvodů nebezpečí zmaření dokazování. Proto také ve fázi zahájeného řízení se rozhoduje o zajištění věci, která má sloužit jako důkaz, předběžným opatřením podle ustanovení § 61 odst. 1 SŘ. Opatření podle § 138 odst. 1 SŘ je dáno zvláštním ustanovením, které se vztahuje k postupu správních orgánů v době před zahájením řízení. Jde tak o opatření, které se týká pouze období do zahájení řízení a svou povahou je toliko dočasným prostředkem k zajištění zákonem sledovaného účelu (možnosti dokazovat rozhodné okolnosti). Zboží, které má vykazovat znaky padělku, je nepochybně důkazním prostředkem, kterým bylo možné (lze) provést důkaz ohledně dodržování zákazu klamání spotřebitele. To vyplývá i ze samotného znění ustanovení § 138 odst. 1 SŘ, že lze zajistit důkaz (důkazní prostředek) z obavy, že později nebude možné důkaz provést (viz též znění ustanovení § 51 odst. 1 a 2 SŘ). Z výše uvedeného vyplývá, že zajištění důkazu podle ustanovení § 138 odst. 1 SŘ je opatřením dočasným, tedy úkonem správního orgánu předběžné povahy a celní úřad byl zcela oprávněn tento úkon učinit. Celní úřad pak tento svůj úkon zcela zákonně zanesl také do obsahu spisové dokumentace, a to na základě následujících listin (všechny ze dne 4. 2. 2011): Protokol o kontrole, č. j. 6944-2/2011-016200-032, Usnesení o zajištění důkazu, č. j. 6944-3/2011-016200-032, a Protokol o zajištění důkazu, č. j. 6944-4/2011-016200-032. Postupu celního úřadu v tomto ohledu nelze cokoliv vytknout – postup byl řádně v uvedených dokumentech odůvodněn, zboží bylo jednoznačně popsáno a zachyceno výše uvedenou fotodokumentací. Zdejší soud tedy shledává postup celního úřadu zcela zákonným.

[25] Toto zákonně zajištěné zboží pak bylo podrobena celé řadě odborných vyjádření k ochranným známkám a výsledky pak byly opět řádně, zcela přezkoumatelně a velmi pečlivě uvedeny v Protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 17. 11. 2011, č. j. 6944-42/2011-016200-032. Všechny výše uvedené listiny založené ve správním spise pak byly řádně použity jako podkladové materiály pro rozhodnutí v zahájeném správním řízení. Postup celního úřadu tedy byl, jak je patrné z výše uvedeného, zcela zákonný a uvedenou žalobní **námitku** je třeba posoudit **jako nedůvodnou**.

IV.A.d) Žalobní námitka – Nепrokázání vztahu tzv. padělků k žalobci

[26] Jak je patrné ze spisového materiálu, tak celní úřad měl identifikaci pachatele správního deliktu komplikovanou opuštěním prodejního místa osobou, která v něm prodávala (stánek byl zcela prokazatelně opuštěn již před zahájením kontroly). Proto byl pachatel správního deliktu celním úřadem identifikován na základě údajů z evidence prodávajících, vedené dle ustanovení § 14a zákona o ochraně spotřebitele, podle které byl oprávněným k předmětnému prodejnímu místu toliko žalobce. Celní úřad také zajistil vyjádření provozovatele tržště – pana: Q. T. P., které je zachyceno v Protokolu o podaném vysvětlení ze dne 4. 2. 2011, č. j. 6944-20/2011-016200-032, ve kterém provozovatel tržště uvádí: „*Předkládám Vám nájemní smlouvu, ze které je zřejmé, že kontejner č. 71, pronajala firma TL spol., s.r.o. panu: T. P. T., se sídlem Körnerova 451/3, Brno 602 00, IČO: 67644996, bytem: K. 451/3, B., a to na základě nájemní smlouvy ze dne 18. 11. 2009.*“ Dále pak provozovatel tržště uvedl: „*Ze strany nájemce nám nebylo sděleno, že by uvedený stánek někomu přenechal nebo zapůjčil.*“ Z předložené nájemní smlouvy (založené ve správním spise) je pak také naprosto seznatelné, že žalobce byl jediným nájemcem (a to jako fyzická osoba podnikající jednoznačně identifikovatelná nejen svým jménem, ale také identifikačním číslem) předmětného prodejního místa (kontejneru). Z hlediska veřejného práva a pro posouzení dané věci je pak zcela nepodstatné, jestli předmětná nájemní smlouva vykazuje určité znaky neplatnosti z hlediska práva soukromého (či nikoliv), jelikož na základě výše uvedené řady důkazů je z pohledu zdejšího soudu naprosto jednoznačné, že žalobce byl faktickým nájemcem předmětného prodejního místa.

[27] Na základě těchto skutečností zachycených ve správním spise a na základě právní doktríny (srov. např. Bohadlo, D., Potěšil, L., Potměšil, J.: *Správní trestání z hlediska praxe a judikatury*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, 220 s.), musí zdejší soud konstatovat (a to v naprosté shodě se žalovaným), že odpovědnost žalobce za spáchání jiného správního deliktu jako fyzickou osobou podnikající je odpovědností objektivní, plynoucí ze skutečnosti, že je žalobce podnikatelem, a že prodejní místo měl pronajato k podnikání. Žalobce tak byl povinen zajistit, aby prodej zboží v tomto místě probíhal v souladu s právními předpisy veřejného práva, a to bez ohledu na to, zda zboží prodával on osobně, jeho zaměstnanci či kdokoli další.

[28] Celní úřad i žalovaný tedy postupovali naprosto správně, když v dané věci neposuzovali otázku zavinění, jelikož ta není v případě objektivní odpovědnosti vyžadována. Avšak dle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele: „*Právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“ Nicméně z celého obsahu správního spisu, ani

z vyjádření žalobce není patrné, že by žalobce této možnosti liberace využil či se ji snažil využít, proto celní úřad (ani žalovaný) toto ustanovení nezohlednili, ani zohlednit nemohli.

[29] Krajský soud tedy má po studiu předložené spisové dokumentace za zřejmé, že celní úřad i žalovaný jednoznačně prokázali, že předmětné zboží (nabízené na výše uvedeném prodejním místě) má přímý vztah k žalobci, a to na základě jeho objektivní odpovědnosti, jak bylo dovozeno výše. Celní úřad i žalovaný shromáždili takové dostatečné důkazy, že má zdejší soud postaveno najisto, že žalobce měl přímý vztah k předmětnému prodejnímu místu a tedy i zboží v něm nabízenému. Je třeba také zdůraznit, že sám žalobce zůstal v průběhu správního řízení v tomto ohledu ve vztahu k celnímu orgánu nečinný a ohledně vyloučení svého účastenství nedoložil žádné věrohodné tvrzení. Takovéto tvrzení pak nebylo doloženo ani k žalobě. Uvedená žalobní **námítka je tedy nedůvodná.**

IV.A.e) Žalobní námítka – Chybné užití hmotně-právního předpisu

[30] Jak je patrné ze spisového materiálu, a jak je ostatně mezi stranami také nesporné, tak k samotnému spáchání předmětného deliktu mělo dojít dne 4. 2. 2011. Časovou působnost správních deliktů výslovně upravuje v případě správních deliktů toliko jen zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích, který obsahuje zásady platné i v trestním právu. Dle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, kdy podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Předobrazem pro normy práva trestního i práva správního trestního (deliktního) je pak čl. 40 odst. 6 Listiny, který rovněž zakotvuje zásadu, že odpovědnost lze posuzovat jen na základě zákona, který je účinný v době spáchání přestupku či jiného správního deliktu (která v sobě obsahuje i zásadu *nullum crimen sine lege*), tak i výjimku připouštějící pravou retroaktivitu za podmínky, že později účinný zákon je pro pachatele příznivější. Příznivost nelze a priori ztotožňovat jen s výší sankce, posuzuje se zákon jako celek. Tato obecná zásada se pak užije při správním trestání vždy (srov. závěry zdejšího soudu uvedené v bodě [15] tohoto rozsudku), a to i při udělování sankcí za jiný správní delikt, jak tomu bylo v daném případě. Je tedy zcela jednoznačné, že delikt měl být posuzován podle právní úpravy účinné ke dni 4. 2. 2011.

[31] Jak je patrné z prvostupňového rozhodnutí (str. 4), tak celní úřad „*ukládá účastníku řízení dle ustanovení § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele pokutu ve výši 25.000,- Kč*“. Zákon o ochraně spotřebitele ve znění k datu spáchání správního deliktu (tj. 4. 2. 2011) však stanovil možnost udělení pokuty za tento správní delikt v ustanovení § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele s tím, že z důvodu novelizace zákona došlo s účinností od 23. 2. 2011 k přečíslování předmětných ustanovení s tím, že až po 23. 2. 2011 byla pokuta za tento správní delikt uvedena v ustanovení § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, jak uvedl celní úřad (a poté potvrdit žalovaný). Z výše uvedeného je patrné, že celní úřad rozhodl o udělení pokuty na základě ustanovení, které nabylo účinností až poté, co byl spáchán správní delikt, a tento svůj postup nikterak nezduvodnil a ostatně ani zdůvodnit nemohl (protože nedošlo ke změně, která by byla pro pachatele příznivější – právní úprava je totiž stále stejná). I přesto, že nedošlo materiálně k porušení práv žalobce (jedná se toliko o formální pochybení žalovaného a celního úřadu), není možné, i s ohledem na další pozdější procesní vyjádření žalovaného, který se snaží dovodit zákonnost vlastního jednání,

považovat toto jednání za přípustné. Krajský soud musí tento postup celního úřadu a žalovaného prohlásit za nezákonný, a to dokonce za protiústavní (porušení čl. 40 odst. 6 Listiny) a již jen tento důvod by vedl zdejší soud k nutnosti prohlásit napadené rozhodnutí za nezákonné. Z výše uvedeného je tedy patrné, že i tato žalobní **námitka je zcela důvodná**.

IV.B. Právní posouzení zdejším soudem v řízení navazujícím na rozsudek Nejvyššího správního soudu

[32] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 As 152/2015-38, kterým zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 31Af 55/2013-43, vyslovil k výše uvedeným zrušujícím důvodům zdejšího soudu následující právní závěry.

IV.B.a) Žalobní námitka – Nezachování totožnosti skutku

[33] K této žalobní námitce Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„[17] Pojem totožnosti skutku však není zákonem definován a jeho obsah proto dovozuje soudní judikatura a trestněprávní doktrína. Jak přitom uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, č. 21/2002 Sb. ÚS, „trestní řád tento pojem blíže nedefinuje a neuvádí výslovně ani to, co se rozumí pod pojmem totožnosti skutku. Neuvádí o tom výslovně nic ani trestní zákon. Vymezení pojmu skutku je tedy ponecháno teorii práva hmotného a procesního a soudní praxi. Vzhledem k tomu, že základní trestní právní předpisy nedefinují, co tvoří skutek v konkrétní projednávané věci a kdy je totožnost skutku zachována, je nutné zkoumat tyto otázky vždy podle individuálních okolností každé jednotlivé trestní věci.“ Teorie a praxe přitom dle Ústavního soudu nechápou „totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu (ve shodě se sdělením obvinění) a výrokem soudu. Postačí shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při soudním projednávání věci“ (srov. například též podrobný rozbor obsažený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, čj. I As 22/2012 55). Tento názor podporuje i trestněprávní judikatura, podle níž je „[t]otožnost skutku v trestním řízení zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná. Z hlediska zachování totožnosti jednání i následku nejsou podstatné ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu - zájmu), nikoli určitý typ následku“ (právní věta I. k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94, č. 1/1996 Sb. NS). Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší soud ve své následné judikatuře k závěru, „že totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. 8 Tdo 474/2009, č. 21/2010 Sb. NS).

[18] *Ve světle uvedeného se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, dle něhož v nyní posuzované věci nebyla totožnost skutku zachována. Narušení totožnosti skutku v nyní projednávaném případě totiž nelze spatřovat pouze ve skutečnosti, že správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení správního řízení chybně označil číslo kontejneru, v němž žalobce předmětné výrobky skladoval. Zachování totožnosti skutku je totiž nutno posuzovat vždy se zřetelem ke konkrétním okolnostem případu. Číselné označení kontejneru je jistě důležité, představuje však pouze jeden z řady odlišujících atributů, které projednávaný skutek individualizují. Lze souhlasit se stěžovatelem (srov. zde odst. [7]), že ani chybné uvedení čísla kontejneru v nyní projednávané věci nevyvolává (ve spojení s dalšími údaji jako datem zjištění, adresou tržnice a počtem zboží porušujícího práva duševního vlastnictví) pochybnosti o tom, pro jaký skutek, resp. pro jaké jednání žalobce, bylo správní řízení vedeno.*

[19] *Nadto je nepochybné, že předmětný skutek nedoznal v průběhu správního řízení prakticky žádné změny ve vztahu k jeho následku, tedy porušení práv ke zcela konkrétním ochranným známkám, jež představovalo ve svých důsledcích nekalou obchodní praktiku.*

[20] *Pro uvedené je patrné, že totožnost skutku, pro který bylo správní řízení zahájeno a jehož popis byl posléze obsažen v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, byla ve smyslu shora citované judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci zachována. Námitka stěžovatele vůči opačnému závěru krajského soudu byla přednesena důvodně.“*

[34] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. je zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud postavil najisto, že postup žalovaného byl v otázce zachování totožnosti skutku zcela správný a zákonný, nezbývá zdejšímu soudu jakýkoliv prostor pro jeho další úvahy stran této námitky a nezbývá mu, než s odkazem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu konstatovat, že uvedená žalobní námitka **není důvodná**.

IV.B.b) Žalobní námitka – Nepřezkoumatelnost v otázce neoprávněného užití ochranných známek

[35] K této žalobní námitce Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„[21] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou i související námitku stěžovatele, dle níž nesprávné označení ochranných známek Louis VUITTON, způsobené zjevnou písařskou chybou, nemůže zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[22] *V rozsudku ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[r]ozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních*

předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost jinak než kasací odstranit, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení.“ Jakkoli uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k rozsudku krajského soudu, lze je přiměřeně vztáhnout i na rozhodovací činnost správních orgánů, neboť i zde existuje zájem na co nejrychlejším rozhodnutí ve věci samé; ke zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost je tudíž nutno přistupovat zdrženlivě, tj. jen je-li takový postup jedinou cestou k nápravě této vady rozhodnutí.

[23] *Jakkoli v oblasti správního trestání Nejvyšší správní soud klade na enunciatní část rozhodnutí správních orgánů přísné nároky, nelze vždy a v jakémkoli výrokovém pochybení správního orgánu bez dalšího spatřovat důvod ke zrušení jeho rozhodnutí. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“, přičemž „[n]euvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].“ K takovému pochybení však v nyní projednávané věci nedošlo; správnímu orgánu prvního stupně ostatně není krajským soudem vytýkáno, že uvedené podstatné náležitosti ve výrokové části svého rozhodnutí neuvedl, nýbrž jen to, že v dílčí části výroku nesprávně označil ochranné známky Louis VUITTON (v závorce uvedl „Luis Vuitton“).*

[24] *Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zde citovaného v odst. [4] je zřejmé, že text „Luis Vuitton“ v závorce sloužil pouze k souhrnnému označení porušených ochranných známek, přičemž konkrétní ochranné známky byly dále specifikovány registračním číslem a zkratkou příslušného registračního úřadu (byly tedy označeny dostatečně určitě a byly bez dalšího dohledatelné). Z tohoto rozhodnutí je tudíž naprosto a očividně zjevné, jaké ochranné známky, resp. práva z nich plynoucí, byly jednáním žalobce porušeny. Přes vytýkané pochybení spočívající v záměně správného textu „Louis Vuitton“ za chybný „Luis Vuitton“ proto rozhodnutí*

správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost rozhodně netrpí.

[25] *Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že uvedené písařské pochybení správní orgán prvního stupně odstranil opravným rozhodnutím ze dne 10. 7. 2015, čj. 101234 4/2015 530000 11.*“

[36] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. je zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud postavil najisto, že postup žalovaného byl v otázce přezkoumatelnosti neoprávněného užití ochranných známek zcela správný a zákonný, nezbývá zdejšímu soudu jakýkoliv prostor pro jeho další úvahy stran této námitky a nezbývá mu, než s odkazem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu konstatovat, že uvedená žalobní námitka **není důvodná**.

IV.B.c) Žalobní námitka – Chybné užití hmotně-právního předpisu

[37] K této žalobní námitce Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„[26] Důvodná je i stěžovatelova námitka, dle níž nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezakládá v projednávané věci ani výroková citace zákonné normy v pozdějším znění, než které bylo účinné v době spáchání předmětného deliktu.

[27] Je nepochybné, že zásada zákazu retroaktivity trestního práva vyjádřená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jež se uplatní i v oblasti správního trestání, náleží mezi základní principy právního státu. Otázkou zákazu retroaktivity se opakovaně zabýval i Ústavní soud, který například v nálezu ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 22/13, č. 22/2014 Sb., uvedl mimo jiné, že „[k] definičním znakům materiálního právního státu patří zejména princip právní jistoty, jenž v sobě subsumuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů vůči právním subjektům, zejména pokud jde o uplatnění sankce v případě, že právní subjekt porušil právní předpis.“

[28] V nyní posuzovaném případě se však o prolomení zásady zákazu retroaktivity trestního práva nejedná. Ani k uvedené zásadě totiž nelze přistupovat ryze formalisticky, neboť jejím smyslem je, aby nikdo nemohl být stíhán za jednání, které v dané době nebylo trestné, popřípadě, aby mu nebylo možno uložit trest jiný nebo dokonce přísnější než v době, kdy byl trestný čin (přestupek, správní delikt) spáchán. K tomu v nyní posuzovaném případě nedošlo.

[29] Žalobce se dle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dopustil vytykáneho správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele dne 4. 2. 2011. Skutková podstata tohoto správního deliktu byla citovaným zákonným ustanovením formulována zcela shodně jak v den spáchání skutku, tak v den rozhodnutí správního orgánu prvního stupně [„Výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel nebo prodávající se dopustí správního deliktu tím, že a) poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik,...“]. Sankci stanovil zákon o ochraně spotřebitele

v ustanovení § 24 tak, že „[z]a správní delikt se uloží pokuta do [...] 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a)“. Jediný, nikoli však věcný rozdíl v právní úpravě účinné v den spáchání skutku oproti úpravě účinné v den vydání rozhodnutí spočíval v tom, že totéž sankční ustanovení bylo do 22. 2. 2011 obsaženo v § 24 odst. 9 písm. c), kdežto od 23. 2. 2011 v § 24 odst. 10 písm. d) zákona. Uložení pokuty v téže sazbě umožňovala tedy i právní úprava účinná od 23. 2. 2011, obsažená v § 24 odst. 10 písm. d) téhož zákona, na niž (byť chybně) odkázal správní orgán prvního stupně.

[30] Pochybení správního orgánu prvního stupně tak spočívalo fakticky pouze v nesprávném označení aplikovaného právního předpisu. Nedošlo jím k žádnému zásahu do žalobcových práv a ani nebyl porušen princip právní jistoty, jehož promítnutím v trestním právu i trestním právu správním je právě zásada zákazu retroaktivity. Jedná se o pochybení ryze formálního charakteru neschopného dosáhnout – jak krajský soud chybně dovodil – ústavněprávní dimenze.

[31] Stěžovatel v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že „[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“ Od tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud důvod jakkoli se v nyní projednávané věci odchylovat. Je nadto evidentní, že pochybení spočívající jen v mylném označení odstavce a jedné litery zákonného ustanovení samo o sobě nejenže nemohlo mít za následek jiné rozhodnutí ve věci, ale především vůbec nebylo aplikací jiné zákonné úpravy. Ve skutečnosti byla na věc aplikována úprava stejná, toliko chybně označená.“

[38] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. je zdejší soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud postavil najisto, že postup žalovaného byl v otázce užití hmotně-právního předpisu správný a zákonný, nezbývá zdejšímu soudu jakýkoliv prostor pro jeho další úvahy stran této námítky a nezbývá mu, než s odkazem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu konstatovat, že uvedená žalobní námitka **není důvodná**.

[39] Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud postavil najisto nedůvodnost třech výše uvedených žalobních námitek, a zdejší soud již v původním řízení, na jehož závěry zcela odkazuje [srov. části IV.A.c) a IV.A.d) tohoto rozsudku] dovodil nedůvodnost zbylých dvou žalobních námitek, nezbývá zdejšímu soudu jakýkoliv prostor pro jeho další úvahy stran podané žaloby a nezbývá mu, než s odkazem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a závěry své učiněné v původním řízení konstatovat, že žaloba není důvodná.

V. Shrnutí a náklady řízení

[40] S ohledem na vše shora uvedené dospěl zdejší soud, vázán výslovnými právními názory Nejvyššího správního soudu, k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[41] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu